

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Josefem Strakou ve věci

žalobce: **J. G.**
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Janem Novákem
sídlem Havlíčkovo náměstí 512/16, 284 01 Kutná Hora - Vnitřní Město

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 27. 8. 2024,
č. j. 096488/2024/KUSK/OSŽSP/ZAV,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce byl uznán vinným ze spáchání přestupku, neboť při jízdě vozidlem držel v ruce telefonní zařízení a telefonoval. V žalobě podané podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) vznáší námitky proti zjištěnému skutkovému stavu, neboť ten správní orgány dle žalobce chybně zjistily jen na základě svědecké výpovědi jediné policistky. Soud však v tomto rozsudku žalobci

neprisvědčil, neboť žádným způsobem nezpochybnil její věrohodnost. Za takové situace nebylo vadou, pokud správní orgány z výpovědi zasahující policistky vycházely.

II. Průběh správního řízení

2. Policie České republiky (dále jen „policie“) oznámila dne 8. 4. 2024 Městskému úřadu Nymburk (dále jen „městský úřad“) podezření o spáchání přestupku žalobcem podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění zákona č. 271/2023 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 12. 3. 2024 ve 13:49 hodin na silnici č. II/611, v obci Sadská u č. p. 455 držel za jízdy v ruce telefonní zařízení, čímž měl porušit § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. V oznámení přestupku se žalobce vyjádřil tak, že s přestupkem nesouhlasí, protože telefon nedržel.
3. Policie k oznámení přestupku připojila evidenční kartu řidiče, na níž je evidováno celkem 15 záznamů přestupků a 2 blokace řidičských oprávnění žalobce (z roku 2008 a 2023). Dále přiložila úřední záznam ze dne 13. 3. 2024, který vyhotovila pprap. Z. H. a v němž uvedla, že dne 12. 3. 2024 na výše uvedeném místě prováděla dohled nad bezpečností silničního provozu a měření rychlosti, přičemž viděla vozidlo značky Peugeot Boxer, RZ: X, přijíždějící ze směru od kruhového objezdu, jehož řidič držel v pravé ruce u pravého ucha telefonní zařízení. Vozidlo ve 13:52 zastavila a jako řidiče ztotožnila žalobce. Sdělila mu, že tento přestupek je možné řešit v příkazním řízení. Žalobce namítl, že nic nedržel. Na to mu policistka sdělila, že telefon byl dobře vidět v jeho pravé ruce u pravého ucha, přičemž otvíral ústa, což vypadalo, jako když telefonuje. Žalobce uvedl, že mu jde o body, že mu zbývají poslední tři, a proto to chce oznámit.
4. Městský úřad žalobci oznámil zahájení přestupkového řízení a současně jej předvolal k ústnímu jednání na den 19. 6. 2024, na kterém hodlá vyslechnout policistku pprap. H. Oznámení žalobci doručoval jak na adresu trvalého pobytu, tak na adresu uvedenou žalobcem v oznámení přestupku jako doručovací. Zásilky byly žalobci uloženy dne 24. 5. 2024. resp. 27. 5. 2024. V úložní době si je nevyzvedl, a proto byly dne 10. 6. 2024 vhozeny do schránek na uvedených adresách.
5. Zástupce žalobce požádal dne 12. 6. 2024 o změnu termínu jednání, neboť koliduje s jeho pracovními povinnostmi u Okresního soudu v Kolíně. Městský úřad žádosti nevyhověl s tím, že oznámení o zahájení řízení bylo žalobci doručeno již dne 3. 6. 2024 na doručovací adresu a dne 6. 6. 2024 na adresu hlášeného pobytu, přičemž zástupce převzal zastupování žalobce dne 11. 6. 2024, tedy již v době, kdy musel vědět o svých pracovních povinnostech. Ty nijak nedokládá.
6. Žalobce dne 18. 6. 2024 namítl podjatost oprávněné úřední osoby, neboť s vyřízením věci „spěchá“, protože se lze domnívat, že má zájem na tom, aby se žalobci nedostalo dostatečného času na přípravu na jednání. Představená oprávněné úřední osoby však ještě téhož dne rozhodla, že oprávněná úřední osoba není z projednání věci vyloučena a že námitka podjatosti se zamítá.
7. K ústnímu jednání konanému dne 19. 6. 2024 se žalobce ani jeho zástupce nedostavili. Městský úřad provedl dokazování přečtením založených listin a následně vyslechl zasahující policistku pprap. Z. H. Vypověděla, že v daný den v rámci výkonu služby nastavovala ve vozidle radar. Než se načetl systém, dívala se po projíždějících vozidlech. Všimla si, že proti ní jede žlutá dodávka a že řidič v pravé ruce držel telefon, přičemž otvíral pus, takže

byla přesvědčená o tom, že telefonuje. Za vozidlem se rozjela a zastavila jej v Kostelní Lhotě. Řidič nejprve řekl, že nic nadržel, ale v průběhu jednání své ústní vyjádření změnil na to, že mu jde o body, takže s přestupkem nesouhlasí. Pokud si dobře pamatuje, něco v tom smyslu uvedl i do oznámení přestupku. K dotazům městského úřadu uvedla, že když řidiče spatřila, seděla na místě řidiče ve služebním vozidle na krajnici vpravo ve směru jízdy. Jednání žalobce viděla přímo před sebou v protisměrné části vozovky ve vzdálenosti cca 5-6 m. Telefon držel v pravé ruce u pravého ucha a otvíral ústa, proto bylo zjevné, že telefonuje. Jednalo se o dotykový telefon. Závěrem vyloučila, že by mohlo dojít k omylu. Viděla to zcela zřetelně. Pokud by si nebyla jistá, za vozidlem by nejela a nesepisovala oznámení přestupku. Zjištěné skutečnosti žádnými technickými prostředky nedokumentovala.

8. Po nahlížení do spisu podal žalobce vyjádření k podkladům pro rozhodnutí, v němž se spácháním přestupku nesouhlasil. V ruce nic nadržel, jak uvedl již v oznámení přestupku. Popřel, že by s policistkou litoval o trestních bodech. Nic takového v oznámení přestupku není zaznamenáno. V tomto případě se tak jedná jen o tvrzení proti tvrzení. Držení telefonu je prokazováno jen tvrzením policistky bez dalších důkazů. Z listinných důkazů nevyplývá, že by žalobce cokoli držel v ruce. Proto navrhl řízení zastavit, případně provést jeho výslech.
9. Rozhodnutím ze dne 1. 7. 2024, č. j. MUNYM-070/46317/2024/Vos (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), uznal městský úřad žalobce vinným ze spáchání vytykaného přestupku. Zároveň mu uložil správní trest pokuty ve výši 4 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v paušální výši. V odůvodnění se městský úřad nejprve vyjádřil k tomu, proč nevyhověl žádosti o změnu termínu ústního jednání, načež konstatoval, že výpověď policistky koresponduje se správním spisem. Městský úřad tak má za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil. Svědeckou výpověď shledal jako hodnověrnou a odpovídající časovému odstupu. Výslech žalobce považoval za nadbytečný, neboť měl dostatek příležitostí se k věci vyjádřit.
10. V odvolání žalobce namítal, že spáchání přestupku městský úřad neprokázal. Svědectví jedné osoby nemůže být dostatečné pro uznání viny. Městský úřad se ani nezabýval možností, že se policistka mohla splést nebo že se mohlo jednat např. o odraz ve skle či jiný předmět. Pro zjištění nových skutečností důležitých pro rozhodnutí měl být proveden jeho výslech. V odvolání žalobce též nesouhlasil s postupem městského úřadu, který mu nevyhověl v žádosti o změnu termínu jednání.
11. V záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Žalovaný neměl o zjištěném skutkovém stavu žádné pochybnosti a provedené dokazování pokládal za dostatečné. K hodnocení věrohodnosti svědecké výpovědi policistky žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, z něhož dovozoval, že u policisty – svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, lze předpokládat, že bude tvrdit skutečnosti, o nichž je přesvědčen, že jsou pravdivé. Při rozporu mezi tvrzeními obviněného z přestupku a policisty je proto zpravidla věrohodnějším svědectví policisty. Možnost omylu policistka vyloučila při své výpovědi. K neprovedení výslechu žalobce se již dostatečně vyjádřil městský úřad. Rovněž nepřisvědčil námitce o nevyhovění termínu jednání, neboť žalobce předně chybně odvozuje doručení předvolání od vhození zásilky do schránky, ale ta mu byla doručena již dříve fikcí.

II. Obsah podání účastníků

12. V žalobě žalobce zdůrazňuje, že jediným důkazem o jeho údajné vině je pouze výpověď jediné policistky. Těžko z ní lze vyvozovat neochvějný závěr o tom, že se skutek stal. Žalobce se rovněž podivuje, že žalovaný tuto výpověď považuje za „další“ důkaz, jelikož jeho vinu dovozuje i z oznámení přestupku, které ale vyhotovila stejná osoba, která jej pak i ústně potvrdila. Žádný jiný důkaz od jiného zdroje v řízení neexistuje. V žalovaném odkazovaném judikátu se řešila skutkově odlišná věc založená i na jiných důkazech než jen výpovědi jednoho policisty. Na případ žalobce tak není přílehavý. Žalobce navrhuje napadené rozhodnutí zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.
13. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhuje žalobu zamítnout. Předně argumentuje, že oznámení přestupku musí být vnímáno jinak než jen jako jednostranný úkon. V podstatě jde o projednání přestupku v příkazním řízení, u kterého pouze chybí souhlas přestupce. Oznámení přestupku není ani úředním záznamem, ale je nutné jej považovat za zprávu policejního orgánu, a tedy listinný důkaz. K tomu žalovaný odkazuje na stanovisku trestního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 18. 9. 2019, sp. zn. Tpjn 300/2019. Z oznámení přestupku bylo v tomto řízení minimálně prokázáno „*kdy, kde, kdo, s kým, ohledně čeho je učinil*“. Je tak minimálně podpůrným důkazem. S odkazy na judikaturu NSS žalovaný dále upozorňuje, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nezpochybnil věrohodnost zasahující policistky. Žalobci nic nebránilo, aby již v době zastavení policií předložil mobilní telefon nebo výpis hovorů k prokázání, že v rozhodné době neměl žádný přijatý ani odchozí hovor. Ke shodné skutkové situaci žalovaný citoval i z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 29. 2. 2024, č. j. 47 A 45/2022-32. Závěrem žalovaný navrhuje zopakovat výslech zasahující policistky.
14. V replice žalobce namítá, že v žalovaném odkazovaných případech vystupovalo policistů více. Ve věci žalobce se jedná o situaci tvrzení proti tvrzení. Chybějí-li další důkazy, měl žalovaný klást větší důraz na dokazování a prokázání viny žalobce. Žalovaný nesprávně uvádí, že je na žalobci, aby prokázal, že se přestupek nestal. Naopak je to žalovaný, kdo musí vinu žalobce prokázat. Žalobce pouze zpochybňuje věrohodnost jediného důkazu – výpověď policistky. Nadto žalobci bylo upřeno právo, aby se k věci v přestupkovém řízení řádně vyjádřil, neboť mu nebyla poskytnuta dostatečná doba k přípravě na jednání a účinnou obhajobu. S důkazním návrhem žalovaného se žalobce ztotožňuje. V rámci dokazování chce vypovídat i sám žalobce.

III. Průběh ústního jednání

15. Žalobce při jednání shrnul nosné žalobní argumenty. Zdůraznil, že vinu za přestupek je třeba prokázat, v tomto případě však proti sobě stojí dvě protichůdná tvrzení – jeho a policistky. Nelze souhlasit s úvahami správních orgánů o přenášení důkazního břemene na obviněného, neboť v řízení trestní povahy musejí nést důkazní břemeno vždy orgány veřejné moci. Poukázal též na skutečnost, že z výpovědi policistky jednoznačně nevyplývalo, že skutečně viděla telefonování, mohlo se jednat i o nastavování sluchátek přes Bluetooth. Současně navrhl důkaz článkem ze serveru Seznám zprávy ze dne 5. 11. 2024, v němž se poukazuje na to, jak vedení policie motivuje řadové policisty k tomu, aby udělovali pokuty.
16. Žalovaný odkázal na nosné důvody svého vyjádření k žalobě. Vyjádřil se rovněž ke skutečnosti, že na str. 4 napadeného rozhodnutí je zmínka o řízení pod vlivem alkoholického nápoje, což je ale zjevná písařská chyba a je zřejmé, že o tomto se v přestupkovém řízení nerozhodovalo. K žalobní námitce brojící proti nemožnosti se včas vyjádřit podotkl, že byla

uplatněna až po lhůtě pro rozšíření žalobních bodů, nadto nebyla důvodná, neboť v průběhu řízení toto právo porušeno nebylo.

17. Soud při ústním jednání shrnul obsah správního spisu, samostatně pak přečetl obsah protokolu o výslechu policistky pprap. Z. H. ze dne 19. 6. 2024. Dále doplnil dokazování žalobcem předloženým článkem ze serveru Seznám zprávy ze dne 5. 11. 2024 od redaktora V. B. nazvaného „*Lovíme lidi, aby vrchnost byla spokojená, říká policista o pokutách*“ (k hodnocení tohoto důkazu viz odst. 28 níže).

V. Posouzení věci soudem

18. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlížet z úřední povinnosti, soud neshledal.
19. Podaná žaloba obsahuje v zásadě jen jediný projednatelný žalobní bod. Konkrétně žalobce brojí proti tomu, že správní orgány ve svých závěrech vycházely ze svědecké výpovědi zasahující policistky a neopatřily důkazy jiné, které by o jeho vině svědčily.
20. Podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu řidič nesmí při jízdě vozidlem držet v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj nebo jiné hovorové nebo záznamové zařízení. Pokud tento zákaz řidič poruší, dopustí se přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 1 zákona o silničním provozu.
21. Problematikou svědeckých výpovědí zasahujících policistů se již mnohokrát zabýval NSS. V rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, uvedl, že „[...] *policistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem.*“
22. Citovaný rozsudek vychází z úvahy, že osoba, které hrozí postih za přestupek, není ve své věci přirozeně nestranná a je u ní pochopitelné, bude-li tvrdit pouze takové skutečnosti, které jsou jí ku prospěchu. Naopak u svědka, který nemá žádný zájem na výsledku řízení, bude spíše pravděpodobné, že bude tvrdit takové skutečnosti, o nichž je subjektivně přesvědčen, že jsou pravdivé. Proto NSS dospěl k závěru, že policisté, kteří byli slyšeni jako svědci, neměli v tehdejší konkrétní situaci žádný zájem na způsobu vyřízení věci, a proto je na ně nutno za daných okolností nahlížet jako na svědky důvěryhodné. Rovněž nepovažoval za pochybení, pokud správní orgány i krajský soud vycházely v dané věci z „trojjediného zdroje“, jímž bylo oznámení přestupku, úřední záznam a svědecká výpověď téhož policisty. S ohledem na povahu věci se jiné důkazy ani nenabízely.
23. Soud nerozporuje tvrzení žalobce, že se tento rozsudek týkal jiného skutkového stavu (šlo o porušení zákazové dopravní značky a neuposlechnutí pokynu policisty k zastavení vozidla). To ale neznamená, že závěry, které NSS přijal ve vztahu k hodnocení svědecké výpovědi policisty, nemají širší platnost. Proto z nich také NSS opakovaně ve svých rozhodnutích vychází, a to na podkladě různých skutkových stavů a jejich právních hodnocení (viz např. rozsudky ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42, bod 19, ze dne 19. 5. 2016, č. j. 9 As 124/2015-46, body 22-25, ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 176/2016-41, či usnesení ze dne

17. 8. 2023, č. j. 4 As 35/2023-32, bod 11). Žalovaný proto nepochybil, pokud tímto rozsudkem svou argumentaci podpořil. Odkazovaný rozsudek je na projednávanou věc plně přílehlavý.
24. Z navazující judikatury NSS nicméně plyne, že policistu nelze za nestranného svědka považovat automaticky. Zdejší soud v rozsudku ze dne 29. 2. 2024, č. j. 47 A 45/2022-32, v bodě 29, zevrubně shrnul, jaké skutečnosti mohou o nevěrohodnosti výpovědi policistů svědčit. Jde např. o zjištění, že zasahující policista vedl v době zjištění přestupku s obviněným osobní či soudní spor v jiné záležitosti. K narušení nestrannosti policisty v konkrétním případě může vést též systém jeho hodnocení a odměňování založený na tom, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky nebo jiná protiprávní jednání. Dalším příkladem dostatečně silné indicie, která může zpochybňovat nestrannost policistů je např. zbytečná a neobvykle důkladná prohlídka vozidla, která následuje poté, co obviněný řidič odmítne podepsat souhlas s blokovou pokutou za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63).
25. Avšak ne každý nestandardní postup či poklesek vůči profesionálním standardům výkonu policejního povolání zakládá pochybnosti o nepodjatosti policisty (srov. rozsudek NSS ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30). O nevěrohodnosti výpovědi policistů mohou dále svědčit též rozpory v jejich výpovědích, avšak nevěrohodnost policistů nelze dovozovat pouze na základě nepodstatných nesrovnalostí ve výpovědích, neboť ty lze vzhledem k obvyklému časovému odstupu mezi spácháním přestupu a konáním výsledku považovat za přirozené (viz rozsudky NSS ze dne 29. 8. 2011, č. j. 8 As 13/2011-54, ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, ze dne 20. 3. 2013, č. j. 9 As 139/2012-30, a obdobně pro „civilní“ svědky rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 As 12/2010-79). Věrohodností policistů jako svědků mohou otřást rozpory vážného rázu a týkají se podstaty věci, zvláště je-li pravdivost jimi uváděných údajů zpochybněna též dalšími důkazy.
26. Žalobce však ve správním řízení věrohodnost zasahující policistky nijak relevantně nezpochybnil. Nepoukazoval na žádné zvláštní okolnosti (viz předchozí dva odstavce), na základě kterých by šlo usuzovat na její zaujatost. Ze správního spisu neplyne, že by pppap. Z. H. měla jakýkoliv zájem na výsledku přestupkového řízení s žalobcem. Její výpověď před městským úřadem plně koresponduje s úředním záznamem, který vypracovala den po spáchání přestupku, a rovněž i s oznámením přestupku z téhož dne. Žalobce od počátku správního řízení setrval jen na prostém nesouhlasu, že by telefon za jízdy v ruce držel. Nicméně neuvedl nic, co by poukazovalo na nestandardní, šikanózní či horlivý postup zasahující policistky.
27. V odvolání toliko podotkl (v žalobě tak ale nečiní), že se městský úřad nezabýval možností, že si telefon mohla splést s jiným předmětem či odrazem ve skle. Žalovaný však správně odkázal na stranu 3 prvostupňového rozhodnutí, na které městský úřad shrnuje její svědeckou výpověď. Podstatné je, že policistka potvrdila, že žalobce viděla, jak drží telefon v pravé ruce u pravého ucha a telefonuje. Přitom měla na jeho vozidlo přímý výhled, protože se služebním vozem stála v protisměrné části vozovky ve vzdálenosti cca 5 – 6 m. Tato vzdálenost podle soudu není natolik velká, aby policistka nemohla být schopna správně rozpoznat, zda a jaký předmět žalobce při jízdě vozidlem v ruce držel. Žalobce netvrdil, že by byla snížena viditelnost (bylo brzké odpoledne, konkrétně 13:49, když žalobce spatřila) či panovaly jiné podmínky, které by identifikaci jeho jednání na tuto vzdálenost vylučovaly. Současně její výpověď nenarušuje ani fakt, že se primárně chystala na měření rychlosti vozidel, a za tím účelem ve služebním voze nastavovala radar. Uvedla totiž, že se po

projíždějících vozidlech dívala v době, než se radar načetl. V tu chvíli se proto plně mohla věnovat okolnímu provozu, a tedy zpozorovat za jízdy telefonujícího žalobce.

28. O zpochybnění výpovědi zmiňované policistky se žalobce pokusil až v řízení před soudem, v jehož průběhu předložil článek ze serveru Seznám zprávy ze dne 5. 11. 2024 od redaktora V. B. nazvaného „*Lovíme lidi, aby vrchnost byla spokojená, říká policista o pokutách*“. Soud po seznámení s obsahem tohoto článku připouští, že v něm zaznívají závažné indicie o poukazující na nevhodné nastavení způsobu hodnocení výkonosti policistů, která je odvíjena od počtu udělených pokut. Informace obsažené v daném článku však nelze zobecňovat do té míry, aby na jejich základě šlo dovozovat, že mezi nevhodně nastaveným systémem hodnocení výkonosti policistů a mezi žalobcovou jízdou ze dne 12. 3. 2024 existuje nějaká kauzalita. Události popisované v článku se jednak týkají policistů z Moravskoslezského kraje a nikoliv ze Středočeského kraje (do jehož struktury spadá i v této věci vyslechnutá policistka), ale především se v článku neuvádí o tom, že by si policisté i navzdory tlaku z vedení na udělení co největšího množství pokut měli „vymýšlet skutky“. Podstatou stížností respondentů policistů citovaných v článku je to, že kvůli očekávání co nejvyššího počtu pokut musejí vyčkávat u exponovaných silničních úseků, ačkoliv na to nemají personální kapacity by jich bylo potřeba jinde. Žádný z nich však neuvedl nic o tom, že by si policisté jen kvůli nutnosti vykázat pokutu měli vymýšlet události, k nimž nedošlo. Tím méně lze z článku dovodit, by si takovou událost měla smýšlet zrovna policistka kontrolující žalobce při jeho jízdě dne 12. 3. 2024. Soud tedy shrnuje, že obsah žalobcem předloženého článku ze Seznam
29. Na závadu není ani skutečnost, pokud zmiňovaná policistka žalobce při telefonním hovoru např. nevyfotografovala či jinak nezaznamenala. Držení hovorového zařízení řidičem při jízdě ve vozidle obvykle patří mezi obtížně zachytitelné přestupky (taková jednání, která lze z velké vzdálenosti pozorovat jen stěží a která se navíc odehrávají uvnitř jedoucího vozidla obviněného), byť pozorovatelné pouhým okem (např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011-70). Za takové situace je tak stěžejním důkazem výpověď policisty, který si přestupkového jednání všiml. Aby mohla být důkazem rozhodujícím pro vyslovení viny obviněného, musí být dostatečně přesvědčivá a věrohodná. V tomto případě soud žádné skutečnosti nasvědčující zaujatosti policistky neshledal.
30. Soud rovněž nedovodil nedostatky v provedeném dokazování ani na základě toho, že o protiprávním jednání žalobce vypovídala jen jediná policistka. Nejsou-li totiž přítomny žádné okolnosti, které by její výpověď konkrétně vyvracely či ji činily nevěrohodnou, není její průkaznost na újmu, že spáchání přestupku nepodporuje další svědectví např. jiného policisty.
31. Již ve výše vzpomínaném rozsudku ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114, NSS nepochyboval o pravdivosti tvrzení policisty o přestupkovém jednání tamního stěžovatele, přestože jej zaznamenal jen jeden policista. Dále např. v rozsudku ze dne 22. 7. 2011, č. j. 7 As 102/2010-86, NSS konstatoval: „*Za daných okolností může být vina stěžovatele prokázána pouze tak, že se správní orgán bude moci spolehnout na to, že alespoň jeden z policistů skutečně v rozhodný okamžik viděl, že stěžovatel drží cosi u svého ucha a že to, co drží, je mobilní telefon. Nutným předpokladem dosažení takového důkazního standardu je, aby některý z policistů mohl vůbec něco takového vidět. To předpokládá, že oba policisté, či alespoň jeden z nich, byli ve svém vozidle v takovém postavení k vozidlu stěžovatele, že vzhledem k rozměrům obou vozidel, jejich vzájemné vzdálenosti a postavení jejich neprůhledných či špatně průhledných částí (sloupků mezi*

okny každého z vozidel, odstínění vozidla apod.) telefonujícího stěžovatele mohli vidět, a to natolik detailně, že si byli jisti, že to, co drží v levé ruce, je opravdu mobilní telefon.“ (zvýraznění doplnil zdejší soud).

32. V tomto případě soud nemá důvod pochybovat, že zasahující policistka skutečně mohla vidět, že žalobce u svého pravého ucha drží mobilní telefon. Žalobce nikterak nenamítal, že by se svým služebním vozidlem stála v takovém postavení a vzdálenosti, že by jej nemohla vidět. Neargumentoval ani, že by konstrukční vlastnosti jeho vozidla ztěžovaly výhled do kabiny řidiče.
33. Při jednání před soudem sice argumentoval, že ve skutečnosti nemusel telefonovat, ale nastavoval sluchátka přes Bluetooth. Toto tvrzení však soud považuje za účelové a nevěrohodné. Je totiž překvapivé, že na tak zásadní skutečnost – tedy že netelefonuje a upravuje si sluchátka – si žalobce nevzpomene v průběhu samotné silniční kontroly, ale naopak se na ni rozpomene teprve po tři čtvrtě roce od spáchání skutku a obdržení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů o vině. Pro úplnost lze dodat, že nastavování sluchátek přes Bluetooth je rovněž činnost rozptylující pozornost řidiče, jejíž provádění je z hlediska ohrožení bezpečnosti silničního provozu minimálně stejně nebezpečné (ne-li nebezpečnější) jako telefonování během řízení.
34. Soud tedy shrnuje, že klíčový důkaz založený na svědecké výpovědi zasahující policistky zcela korespondoval s ostatními listinnými podklady a splňoval veškeré požadavky kladené na věrohodnost a průkaznost. Lze proto uzavřít, že správní orgány případ posoudily řádně a soud na odůvodnění rozhodnutí obou stupňů ve zbytku odkazuje.
35. Soud dává žalobci za pravdu pouze v tom, že na straně 4 napadeného rozhodnutí žalovaný vadně uvedl, že žalobce byl při jízdě pod vlivem alkoholického nápoje. V průběhu řízení správní orgány ani zasahující policistka nevycházely z toho, že by žalobce měl řídit ve stavu opilosti. Zřejmě se jedná o „pozůstatek“ z rozhodnutí v jiné věci a zjevně jde toliko o písařskou chybu. Toto přehlédnutí však nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, protože žalovaný tuto okolnost nijak nekladl k tíži žalobce, resp. z ní v napadeném rozhodnutí nevyvozoval žádné závěry.
36. V replice žalobce nad rámec žaloby dodal, že mu v přestupkovém řízení bylo upřeno právo se k věci řádně vyjádřit, neboť mu městský úřad neposkytl dostatečný čas k přípravě na jednání. Jedná se však o nepřípustnou námitku, protože ji žalobce uplatnil až po lhůtě pro podání žaloby (lhůta uplynula dne 29. 10. 2024, repliku žalobce podal až dne 8. 11. 2024; viz § 71 odst. 2 *in fine* s. ř. s.). Soud se jí tak nemohl věcně zabývat. Toliko nad rámec soud poukazuje na strany 2 a 3 prvostupňového rozhodnutí a strany 5 a 6 napadeného rozhodnutí, na kterých se správní orgány totožnou námitkou žalobce věnovaly a shledaly ji nedůvodnou. V replice žalobce proti jejich závěrům nebrojil, jen opakoval svá tvrzení. I kdyby tak byla námitka přípustná, postačilo by na rozhodnutí správních orgánů odkázat, neboť smyslem soudního přezkumu není dokola opakovat již jednou vyřčené.

VI. Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

37. Vzhledem k tomu, že uplatněné žalobní body nejsou důvodné, soud zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
38. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému

soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. ledna 2025

Josef Straka, v. r.
samosoudce